

Veronique Puts

**Real
Housecats
OF ANTWERP**

Time
to shine,
baby!

Een woord vooraf	8
Dutjes	13
Nat pak	14
Sterren	17
Oscaruitreiking	18
Bodyshaming	23
Nee, Cootje!	24
Autobeer	27
Pierre	28
Doosje	31
De waterkaart, alstublieft	36
Aarde	39
Parkeer je kat	43
Proficiat, Cootje!	46
Klopklop (1)	49
Klopklop (2)	50
Oplichter	53
Catnip	56
Fladdersnacks	58
Keeper	60
Trapezewerker	63
Ardennen	66
Veldslagen op de keukentafel	69
Klauterij	72
Eredoctoraat	77
Huismus	78

Tuinfeestje	83
Routine	86
Bestie	89
Vagebond	90
Duif	93
Hieperdepiep Beerke!	96
Nattigheid (1)	98
Nattigheid (2)	103
Verraderlijke hand	106
Brutus	109
Kattenlogica	110
Stemmen	113
Kattenhuwelijk	118
Zijden staart	121
Kattenkus	123
Beste Cootje,	128
Licht en liefde	131
Rommel	132
Gelukkig nieuwjaar!	135
Dag Boom!	138
Senior	141
Alarm	142
Vogel voor de kat	147
Mevrouw Prik	148
Zesde zintuig	151
Schandaal	154

**Elk huishouden
verdient een diva.
Daarom ben ik er.**

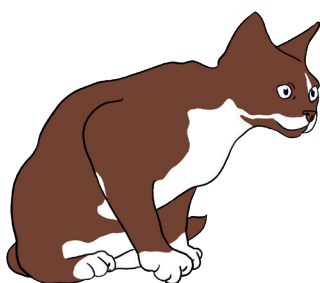

Een woord vooraf

Als ik een uitnodiging krijg om het voorwoord te plegen van een dier-vriendelijk boek aanvaard ik die met plezier. Dierenwelzijn en -leed, het zal vele burgers worst wezen. Veelal wordt er schouderophalend op gereageerd. Dat raakt mij nog het meest, die niet te bevatten onverschilligheid, hier te lande en wereldwijd.

Echte dierenliefde onderscheidt zich van geveinsde dierenliefde. Echte dierenliefde, het is me wat. Kat, hond, konijn of cavia... huisdieren bepalen mee je leven. Een huisdier hebben is prettig, maar niet altijd makkelijk. De verantwoordelijkheid die ermee gepaard gaat, wordt vaak behoorlijk onderschat. Spontane beslissingen maken wordt moeilijker. Mijn agenda stond veertien jaar lang in het teken van het baasje zijn van een hond en twee katten. Maar toen ze beurtelings op leeftijd naar de dierenarts moesten en ik telkens noodgedwongen afscheid moest nemen van nog een vriendje, barstte ik elke keer op straat in tranen uit.

Echte dierenvrienden zijn trots dat ze van dieren houden, en dat ze vinden dat ook het dierenrijk respect verdient, elk leven. Ik hou van mensen, maar niet van ze allemaal. Dat hoeft geen betoog: lui die geweld en dierenleed als norm beschouwen laat ik liever links liggen. Terwijl de mensheid blijkbaar tot alles in staat is, doen dieren in wezen niemand kwaad. Tenzij iemand ze zelf kwaad doet natuurlijk, op welke manier dan ook. Toen ik destijds met mijn hond Wap ging wandelen vroegen mensen me vaak: 'Bijt 'm?' Dan antwoordde ik: 'Als jij niet bijt zal hij ook niet bijten.' Of als ze vroegen: 'Is't *nen brave?*' dan was mijn antwoord altijd: 'Als alle mensen zo braaf zouden zijn als deze hond, zou de wereld er heel anders uitzien.' Ja, respect voor ieder leven: daar draait het om. Maar helaas, er is nog veel werk aan de winkel.

In dit boek draait het om de kat, de poes. Een kat is minzaam, proper, en mysterieus. Onze ene kat zat steeds op mijn schoot, terwijl ik de andere niet kon aanraken. En bij mijn partner was net het tegenovergestelde het geval. Er was geen enkele reden voor, geen van beiden hadden we ooit iets misdaan. Dus waarom dan dat verschil? Een raadsel, een mysterie. Onze geur? Dat zou kunnen. Onze stem? Ook een mogelijkheid.

Een poes adopteren uit een dierenasiel is een delicate zaak. In sommige asielen word je een vragenlijst voorgeschiedt waarop je moet aangeven waarom je precies een kat wilt adopteren en wat je van die troetel verwacht. De vachtkleur speelt geen enkele rol, heeft geen enkel belang en is compleet bijkomstig. Het karakter van beide partijen, dat is belangrijk. De match tussen de kat en het baasje, daar draait het om. En dat vind ik heel terecht.

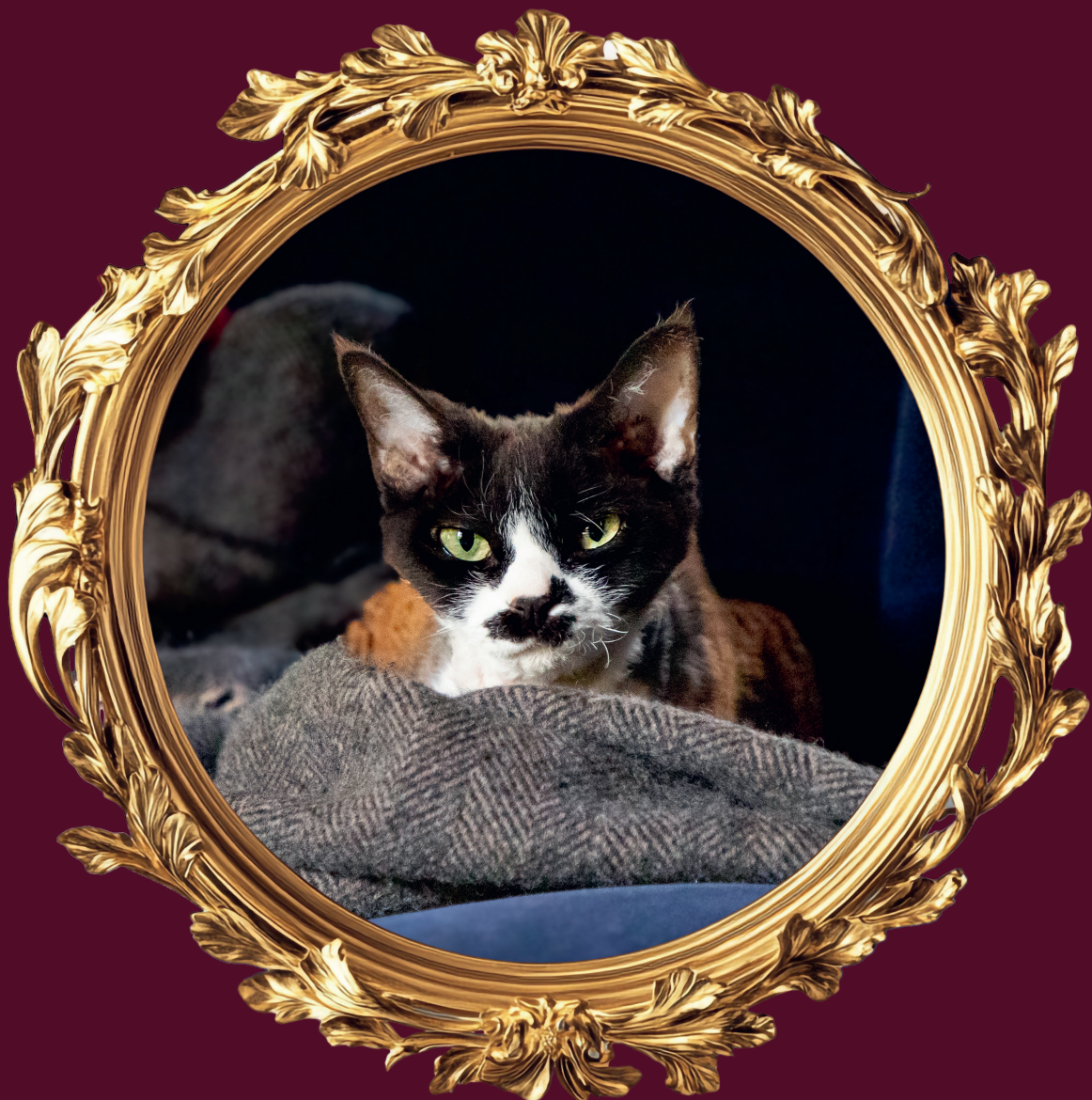
En nu laat ik Veronique aan het woord, die ongetwijfeld op een zeer verdienstelijke manier haar steentje – wat zeg ik nu: haar rots – zal bijdragen tot het dierenwelzijn, en in dit geval het poezenwelzijn. Waarvoor mijn immer diervriendelijke dank.

Pol Goossen

Het leven
is niet perfect.
Maar
ik wel.

Dutjes

Op warme dagen heb ik aan de katten geen kind. Vanaf zeven uur in de ochtend zijn ze druk bezig met kattendingen in de tuin. Af en toe komen ze naar binnen voor een hapje van het all-inbuffet. Als ik geluk heb, krijg ik een knaag- of kruipdier aangeboden. Zo verloopt de dag tot een uur of twee in de middag. Dan komt eerst Beer naar huis voor zijn break. Dat verloopt als volgt. Beer betreedt het huis via de keukendeur (kattenluik wordt nog altijd genegeerd). Meestal zit ik dan te werken en hoor ik zijn nageltjes naderen over de vloertegels. Vervolgens maakt hij zijn entree in de zitkamer, loopt tot in het midden van de ruimte en laat een miauw los met de kracht van een misthoorn. Het is de bedoeling dat de mensen die voor Beer zorgen, daarop reageren met iets enthousiasts. Als dat niet prompt gebeurt, geeft de misthoorn een tweede flinke patat. Dan krijgen we een tweede kans om uit te roepen: 'Daar is Beerke! Onze knappe jongen is weer thuis! We zijn allemaal zo blij! We laten onmiddellijk al het werk uit onze handen vallen!' Dat is namelijk wat Beer horen wil. Daarna komt hij bij elke aanwezige mens opdringerig op papier of toetsenbord staan om te laten weten dat een snack gewaardeerd zou worden. Twee zou nog beter zijn. Als dat achter de rug is, sloft Beer met zijn stoffige Berepoten naar mijn lichtgrijze fluwelen zetel, springt erop en laat zich op zijn zijde vallen. Bam! En hij slaapt. En hoe. Mocht Beer gouden tanden hebben, dan zou je die tijdens zijn middagdutje uit zijn mond kunnen stelen. Hij zou het niet merken.

Als Cootje naar huis komt, gebeurt dat onder de radar. Vaak zie ik haar pas als ze al naast Beer ligt. Daarmee wacht ze altijd tot Beer in dromenland is. **Een slapende Beer is een betere Beer, volgens Cootje.** Als die lange steltpoten eindelijk stilliggen, is voor Cootje het moment gekomen om zich naast Beer te vlijen en ook in slaap te sukkelen. Ravenzwart naast chocolade. Twee kleine zijden lapjes in het zomerlicht.

Wát je ook doet om je huis gezellig te maken: delicate roosjes uit de tuin in een vaasje. Een kaarsje dat een heerlijke geur verspreidt. Kussens in de juiste kleuren. Niets ter wereld kan op tegen de aanblik van een slapende kat in je zetel in het zomerlicht. Echt, niets.

Nat pak

Wind en regen horen bij een Vlaams voorjaar als Kwik bij Flupke. Beer en Cootje zijn er niet zo dol op, maar overheidsadviezen als 'ga niet naar buiten als het niet echt nodig is' leggen ze naast zich neer. Code oranje in verband met windstoten? Maakt niet de minste indruk. Zo komt het dat Beer, tijdens een van zijn terreurtochten door de muizenvelden, wordt overvallen door een gi-gan-tische stortbui. Ik weet dat de kleine man op pad is en open snel de keukendeur om hem te roepen, maar het geluid van de regen overstemt alles. Er is geen Beer te zien. Ik hoop dat hij ergens een plekje vindt om te schuilen. Daarmee heeft hij mij al eerder verrast. **Ooit kwam hij vijf minuten na een plensbui naar huis met een kurkdroog vachtje.** Geen idee hoe hij dat had klaargespeeld. Maar dit is geen buitje. Dit is van een heel andere orde.

Na tien minuten valt de regen nog steeds ijskoud en loodrecht uit de hemel. Nog steeds is er geen Beer in zicht. Cootje ligt behaaglijk in een mandje te ronken terwijl de druppels roffelen. Beer moet zichzelf maar zien te redden, volgens haar. Ik zie het genuanceerder en sta op de uitkijk achter het keukenraam. Manneke, waar ben je? Opeens zie ik de Bereman opdoemen uit de regenvlagen. In gestrekte draf knalt hij door het kattenluik naar binnen. Ik ben gerustgesteld en ga verder met mijn bezigheden. Iedereen is thuis, moeder is gerust. Na een paar minuten realiseer ik me dat er toch iets niet klopt. Normaal gesproken komt Beer na een uitstap eerst naar me toe om met een luide miauw te verkondigen dat hij klaar is voor een snoepje en een paar complimenten. Nu niet. Ik besluit te controleren of alles in orde is en verlaat de keuken. Ik zie geen kat. Wat ik wel zie, zijn kletsnatte kattensporen die van het luik naar de woonkamer gaan. Ik volg. Woonkamer. Geen Beer. Gang. Slaapkamer. Daar stoppen de sporen abrupt maar er is nog altijd geen Beer in zicht. Waar is hij nu toch? Dan zie ik een bult in het strak opgemaakte bed. Ik til een hoek van het dikke dons op en kijk recht in twee gele Bereogen. Ze knipogen zachtjes naar me. En uiterst content.

Ondanks de wetenschap dat ik het bed straks mag verschonen, voel ik een brede glimlach op mijn gezicht. Beer kan voor zichzelf zorgen. Heel goed.

Allee vooruit.
Ik ben de beroerdste niet.

© 2025 Manteau/Standaard Uitgeverij nv,

Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Veronique Puts

www.standaarduitgeverij.be | info@standaarduitgeverij.be

www.miauwkes.be | info@miauwkes.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk: september 2025

Omslagontwerp en binnenwerk: Jirka De Preter

Foto's en illustraties: Veronique Puts

Met dank aan Trees Pansaerts

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4230 5

D/2025/0034/362

NUR 431